

VI Duminică de Paști – 10 mai 2015

NIMENI NU ARE O IUBIRE MAI MARE DECÂT ACEASTA: SĂ-SI DEA VIATA PENTRU PRIETENII SĂI
Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

In 15,9-17

În acel timp, Isus a spus discipolilor săi: **9 Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine, așa v-am iubit și eu pe voi. Rămâneți în iubirea mea.** **10 Dacă păziți poruncile mele, rămâneți în iubirea mea așa cum eu am păzit poruncile Tatălui meu și rămân în iubirea lui.** **11 V-am spus acestea pentru ca bucuria mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.** **12 Aceasta este porunca mea: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit eu.** **13 Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi.** **14 Voi sunteți prietenii mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc.** **15 Nu vă mai numesc servitori, pentru că servitorul nu știe ce face stăpânul lui. Însă v-am numit pe voi prieteni pentru că toate câte le-am auzit de la Tatăl vi le-am făcut cunoscute.** **16 Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi și v-am pus ca să mergeți și să aduceți rod, iar rodul vostru să rămână, pentru ca orice îl veți ruga pe Tatăl în numele meu să vă dea.** **17 Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul.**

Semnul distinctiv a unui creștin, a unui credincios, este o bucurie deplină, nelimitată, și care este comunicată altora. Iar Isus, în acest pasaj al Evangheliei, ne spune de ce.

Să vedem. Evanghelistul scrie: **Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine.** Dumnezeu l-a iubit pe fiul Isus, comunicându-i Spiritul Său, adică aceeași capacitate de iubire. **Așa v-am iubit și eu pe voi;** spiritul, energia, capacitatea, forța de iubire pe care Isus a primit-o de la Tatăl, El o comunică celor care-l primesc. **Rămâneți în iubirea mea;** iubirea Isus a manifestat-o în capitolul 13 spălând picioarele discipolilor săi. Servirea este unica garanție de a rămâne în iubirea Domnului. Iubirea Domnului, este adevărată, este credibilă, când se transformă în comportament de servire față de alți. Iubirea deci, nu rămâne un sentiment, ci un comportament concret de a face mai frumoasă, mai legeră viața altora.

Și aici Isus afirmă: **Dacă păziți poruncile mele.** El a lăsat o unică poruncă: **Iubiți-vă uni pe alți așa cum eu v-am iubit.** Actualizarea practică, concretă a acestei unice porunci, deci de fiecare dată când această poruncă va deveni realitate prin noi forme, inedite, de servire, de colaborare, de împărtășire, de generozitate, toate acestea pentru Isus corespunde poruncilor.

Și iată anunțul lui Isus: **V-am spus acestea,** ce anume a spus Isus? Aici suntem la mijlocul cap. 15, în prima parte Isus prezintă pe Tatăl precum viticultorul. Care este interesul viticultorului? Ca vița să aducă mereu mai multe roade din belșug. Deci este viticultorul care se gândește, care îngrijește, protejează, elimină acele elemente nocive care împiedică mlădițele să aducă mai multe roade. Așadar **V-am spus aceste lucruri,** care sunt lucrurile pe care Isus le-a spus? De a nu vă preocupa de nimic; unica preocupare a creștinului, a mlădiței, este să aducă mai multe roade, să iubească tot mai mult. Nu trebuie să se gândească la viața sa pentru că se gândește - și aici acest schimb este în favoarea credinciosului - se gândește direct Tatăl. Deci invitația lui Isus este de a merge în viață auzind mereu la urechile noastre un Tată care ne sopteste: **"Nu te preocupa, încrede-te în mine!"**.

Aceasta este rădăcina bucuriei: **pentru ca bucuria mea** – este aceeași bucurie a lui Isus, și Isus este Dumnezeu, deci este o bucurie divină - **să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină**. Caracteristica creștinului este bucuria, o bucurie care nu depinde de împrejurările vieții, dacă lucrurile îmi merg bine sau îmi merg rău, dacă alți îmi vreau sau nu binele, această bucurie este interioară și provine din această experiență profundă. **Tatăl se îngrijește de mine pentru că eu am decis să mă îngrijesc de alți.**

Deci această experiență de a se simți profund iubit este izvorul bucuriei.

Și, din nou Isus repetă: **Aceasta este porunca mea**. Isus sublinează că este porunca Sa, pentru a o contrapune la cele ale lui Moise. Norma de comportament în comunitatea lui Isus este unica poruncă, cea a iubirii, de fapt repetă: **să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu**.

Și adaugă: **Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi**. Aici nu înseamnă doar un gest extrem, suprem, a dăruirii fizice viața pentru alți, ci întreaga viața a individului este orientată spre binele altora. Deci toată existența individului este orientată spre binele altora.

Iar la acest punct Isus - și este pentru prima oară în Evanghelie - declară că discipoli săi sunt prieteni săi: **Voi sunteți prietenii mei**. Moise, servul Domnului, a instaurat o relație între servi și Domnul (Stăpânul) lor, bazată pe ascultare, Isus care este Fiul lui Dumnezeu, propune o Aleanță nu între servi ci între fii, și nu cu un Domn (Stăpân), ci cu un Tată. Deci propunerea pe care ne-o face Isus este o relație dintre Fii cu Tatăl bazată pe asemănare. Iar această relație duce la prietenia cu Isus. Și Isus în manieră retorică spune: **Nu v-am numit niciodată servitori** – traducerea spune **Nu vă mai numesc servitori**, dar în realitate Isus NICIODATĂ nu i-a chemat pe discipoli săi "servi", textul grec este emfatic și spune "nu, nu v-am chemat niciodată servi!"

Ralația lui Isus cu discipoli săi nu este cea a Maestrului cu servi săi, ci o relație de prietenie. Iar în concluzia acestui pasaj spune: **Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi pentru ca să mergeți și să aduceți rod. A duce rod** este condiționat de **a merge**. Nu este un comportament static, a rămâne pe loc așteptând ca alți să vină la noi, ci este **a merge**. Și unde trebuie să mergem? Să-l urmăm pe Isus. Și Isus este sactuarul vizibil a iubirii lui Dumnezeu care se îndreaptă spre cei excluși de religie (Dumnezeu). Deci toate acele persoane care de religie se simt excluse și se simt refuzate, acesta este câmpul de misiune a credinciosului.

Este aici unde se produce mult rod. Dacă se face aceasta, ne asigură Isus, tot ceea ce vor cere de la Tatăl, în numele său – în numele său nu înseamnă a folosi o formulă precum "prin Cristos Domnul nostru", ci în măsura în care ne identificăm cu El și ne asemănăm Lui – suntem siguri că Tatăl ne va da.

Aceasta este rădăcina și izvorul bucuriei.